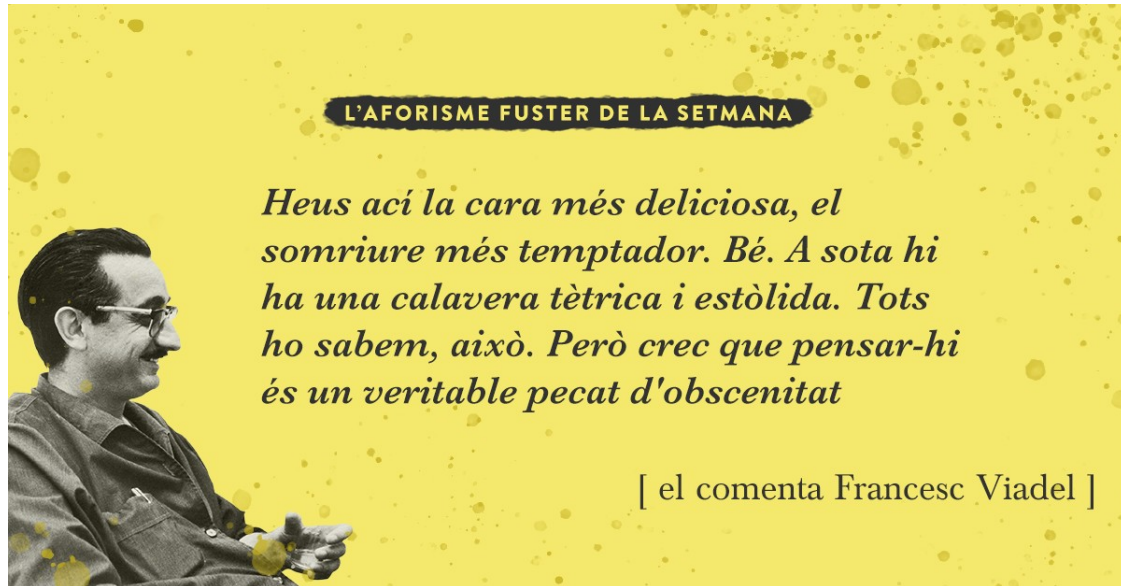

Unes calaveres bellíssimes

"Heus ací la cara més deliciosa, el somriure més temptador. Bé. A sota hi ha una calavera tètrica i estòlida. Tots ho sabem, això. Però crec que pensar-hi és un veritable pecat d'obscenitat", deia Fuster

Rita Hayworth, en una imatge d'arxiu | Columbia Pictures

"Heus ací la cara més deliciosa, el somriure més temptador. Bé. A sota hi ha una calavera tètrica i estòlida. Tots ho sabem, això. Però crec que pensar-hi és un veritable pecat d'obscenitat"

L'agost de 1941 la pèl-roja **Rita Hayworth va posar de genolls sobre el llit d'una suposada habitació d'hotel per al fotògraf Bob Landry de *Life***. Anava vestida amb una bata de seda guarnida amb una delicada randa negra que s'enfilava gairebé des del naixement dels seus estrets malucs fins als seus pits ressaltant-ne la seua forma rodona i turgència. La fotografia a blanc i negre mostra una Hayworth molt prima, amb els braços nus, les mans i els dits d'una pianista, que mira a càmera esbossant a penes un somris tant entremaliat com seductor.

Els editors de la revista **van trobar la imatge massa atrevida** i l'actriu, a l'última, va aparèixer en la portada d'aquell mes en una situació molt més innocent: asseguda a la platja sobre una tovallola, vestida amb un banyador blanc de dues peces, somrient amb la seua boca enorme, els llavis pintats de roig, la seua llarga cabellera lleugerament escarotada per la brisa marina.

Com siga, malgrat totes les puritanes prevencions dels responsables de la publicació, uns mesos després **milers de joves soldats americans se'n van anar a l'encontre de la mort amb una foto a la cartera d'aquella *pin up*** agenollada sobre una mar de llençols de setí. Que no haurien donat per escapar fins a l'habitació d'aquell hotel desconegut amb la pèl-roja esperant-los i deixar al seu darrere l'inefable espectacle dels cossos mutilats per les bombes, la fam, la por, els cossos famèlics xuclats pels àvids polls?

Cinc anys després, l'actriu faria embogir mig món amb el seu **striptease en la pel·lícula *Gilda*** mentre cantava pletòrica *Put the Blame on Mame...* Mentre el món, també, oblidava la tragèdia de la

guerra. **L'alzheimer va acabar amb Hayworth** als seus 68 anys després d'una llarga i exitosa carrera que va començar a decandir a principis dels setanta quan ja no era jove i l'aprenentatge dels guions se li resistien a causa de la malaltia.

Hayworth o **Marylin Monroe** captada en tota la seua plenitud per Sam Shaw, Milton H. Green, André de Dienes o, sobretot, per Bert Stern que la va retratar per a *Vogue* a la suite 261 de l'hotel Bel Air de Los Angeles el juny de 1962. Marylin aleshores tenia 36 anys, estava molt prima, però tot i així era encara una dona preciosa. **La rossa eterna es va deixar retratar nua** a la llum ataronjada de l'horabaixa de Califòrnia. Stern va perdre el món de vista. En una entrevista sobre aquella sessió, el fotògraf, que també havia capturat l'ànima d'**Elizabeth Taylor** o la d'**Audrey Hepburn** entre moltes altres belleses, va assegurar que la pell de Marylin era de color xampany, alabastre i que podies posar un dit en la seua pell, com qui ho fa per a provar un merengue. *The last sitting...* La darrera sessió va batejar Stern a aquellencontre... El 5 d'agost, a penes uns dies després, la rossa, **l'amant aleshores del president Kennedy, es suïcidava amb una sobredosi de barbitúrics.**

O, si volen, parlem de **Marlon Brando, George Clooney, James Dean, Rock Hudson...** De les joves turistes del centre d'Europa que es passegen amb vestits curts per les amples avingudes de la ciutat. Dels atlètics acròbates de l'*skate* que naveguen cada dia sobre l'asfalt dels carrers pudents plens d'energia i joventut. Parlem dels joves que cultiven els seus cossos mig nus a la vora del mar sota l'ombra de l'Hotel Vela. **Parlem de les perfectes estàtues gregues o del tors d'Adèle de Rodin, del somriure de La Binoche o dels malucs de Monica Bellucci,** de l'alegria contagiosa i excitant d'Ava Gardner.

La bellesa dels cossos i dels rostres ens torba, ens narcotitza, ens ajuda a viure, **ens allunya dels malsons i del sofriment dels quals també està feta l'existència** com ens va recordar amargament després de la seua experiència a Auschwitz, Victor Frankl, i, amb ell, tots els savis que han assaborit el millor de la vida.

La bellesa, certament, parany i alhora salvació. Sobretot parany més enllà de qualsevol consideració moral perquè **la bellesa, la joventut, ja ho deien els clàssics, és efímera com la mort és lletja.**

No obliden mai l'aforisme de Joan Fuster mentre pensen potser en els llavis d'Angelina Jolie o en el clotet de Cary Grant, amb el cos de qui fou el vostre més desitjat i estimat amant: "Heus ací la cara més deliciosa, el somriure més temptador. Bé. A sota hi ha una calavera tètrica i estòlida. Tots ho sabem, això. Però crec que pensar-hi és un veritable pecat d'obscenitat".